

Steffensen. 2. beh. $2\frac{2}{3}$ (L. sp. 770). 3. beh. $2\frac{2}{3}$ (L. sp. 776).
Loven stadfæstet 31. marts 1952. (Lovt. nr. 122).

Den første æglov, loven af 1. april 1925, tog alene sigte på forbedring af eksportæggenes kvalitet og sortering efter vægt samt på mærkning af importerede æg til forebyggelse af, at de udførtes som danske. I loven af 31. marts 1928 blev det påbudt, at æg til salg skulle være friske, og landbrugsministeren fik bemyndigelse til at forbyde udførsel af danske æg af sekunda kvalitet. Man regnede med, at prisen på sekunda æg herved ville falde på hjemmemarkedet, men konkurrencen hindrede i det store og hele gennemførelse af prisfradrag, og fradragene blev ikke, som ønskeligt var, ført ud til producenterne. I de følgende år vandt den opfattelse mere og mere terræn, at man måtte sætte ind med et *kvalitetsforbedrende arbejde* allerede ved æggenes levering fra producenterne, og i loven af 22. februar 1939 kom denne opfattelse til udtryk ved bestemmelsen om, at *sekunda æg skulle betales med en underpris*, og at denne skulle føres tilbage til vedkommende producent. Den nye lov fik imidlertid ikke større betydning på grund af ægproduktionens stærke nedgang i krigsårene, og da produktionsforholdene bedredes i årene efter den tyske kapitulation, lod æggenes kvalitet stadig meget tilbage at ønske. Loven af 22. marts 1947 gav derfor landbrugsministeren bemyndigelse til efter forhandling med producenternes og handelens organisationer at fastsætte bestemmelser om den måde, hvorpå æggene skulle leveres fra de enkelte producenter — man tænkte sig ægleverancen foregå i egen producentmærket emballage —, og om de former, hvorunder afregning for modtagne æg skulle foregå — afregning først *efter* vejning og kvalitetssortering på pakkeriet og fradrag for sekunda æg *samtidig* med afregningen for æggene. Den nævnte bemyndigelse lod sig imidlertid ikke praktisere, mens loven af 1947 var i kraft, og blev heller ikke anvendt efter lovens fornyelse i 1950. I regeringsforslaget til den nu gennemførte lov var bemyndigelsen fremdeles bibeholdt. Men under folketingets behandling af sagen ændredes forslaget ved optagelse af bestemmelser om, at det påtænkte indsamlings- og afregningssystem skal være gennemført inden en passende frist.

Den nye lov adskiller sig især fra loven af 22. marts 1947 (årbog 1946—47, side 202) ved en nyaffattelse af § 1. Bestemmelserne er omordnet. Adgangen til at forbyde modtagelse af æg indenfor visse ugentlige tidsrum er udeladt som vanskelig gennemførlig, ligeledes adgangen til at foreskrive, at den enkelte forhandler ved køb af *prima* æg ikke må betale en højere pris til nogle producenter end til andre. Ny er bestemmelsen